

راوی روزگاران سالخورده

یادداشت‌هایی درباره کارنامه فرامرز اصلانی
که در نخستین روز بهار پر کشید

شبمخون به آب‌های جنوب

پیامدهای صید محاصره‌ای بر معیشت
و ذخایر ماهیان جزیره‌های جنوب کشور

از بازی فردین تا فردین بازی

یادداشتی از سیدرضا صائمی
در بیست و چهارمین سالمرگ ستاره بزرگ سینمای ایران

به رسمیت شناختن نارضایتی‌ها

ارزیابی چهار فعال سیاسی از سخنان اخیر رهبری درباره عملکرد دولت

گزارش
اقتصاد
۱۰-۱۱

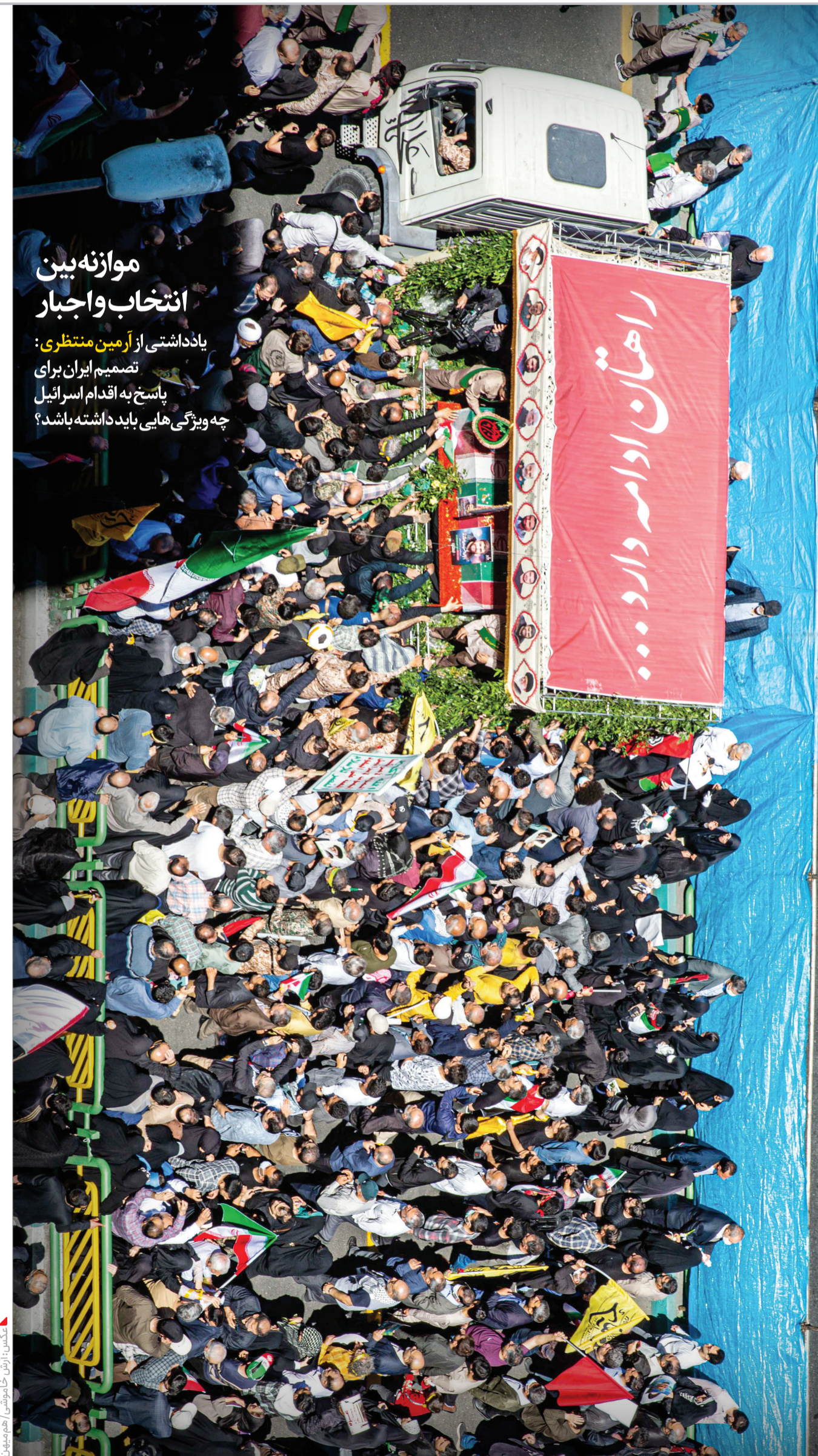
برترین میلیاردرهای جهان

رشد ۱۷۰ درصدی ارزش
ارزهای دیجیتال ۱۷ ثروتمند
جدید را به جهان معرفی کرد

سرمقاله

مسافران متنوع و قطار پیشرفت

هنگامی که ازدهای اقتصادی چین بیدار شد و آغاز به حرکت کرد، همگان تعجب می‌کردند که چگونه از مرز دریا مانوسه‌تونگ، چنین رشد شتابانی به ثمر رسیده که دنیا را انگشت به دهان کرده است؟ تحلیل‌ها متنوع بود. برخی آن را به فرهنگ کنفوسیوسی، برخی به تشکیلات قدرتمند حزبی، برخی به روحیه و هوش زردهای آسیای جنوب شرقی و... ربط دادند؛ چینی که بزرگترین جمعیت فقیر را داشت، فقط طی چند دهه، خط بطلان بر وجود فقر کشید. این تحلیل‌ها زمانی بود که شاهد کشور بزرگی در کنار چین بودیم که همچنان مردم آن در فقر و فلاکت زندگی می‌کردند. هندوستان؛ که نکته مهم آن همان داشتن حدی از دموکراسی میراث استعمار بود که گرچه دموکراسی واقعی نیست، در هر حال هرچه بود، سرمایه خوبی بود. شاید کمتر کسی تصور می‌کرد که هندی‌ها در غیاب ویژگی‌های مثبت چین، بتوانند چنین جهش اقتصادی را آغاز کنند و طی دهه اخیر با میانگین رشد سالانه ۸ درصد ظرفیت اقتصادی خود را بیش از دو برابر افزایش دهند. مردمی بودایی که هنوز در بند سنت‌های عجیب خود هستند و برخلاف چین که از طریق فشارهای سیاسی و انتظامی و اداری رشد جمعیت را مهار کرد، در هندوستان چنین اراده‌ای وجود نداشت، به این علت که امکان شکل‌گیری و اجرای آن نبود. در نتیجه توانستند رشد اقتصادی را با رشد جمعیت سازگار کنند و فقط از طریق رشد اقتصادی آن را مهار کردند. در نتیجه تعداد جمعیت هند در سال گذشته از چین هم بیشتر شد، ولی همچنان به رشد اقتصادی مستمر و پایدار و بالا ادامه داد؛ هرچند نه به اندازه چین ولی در حال حرکت به سوی قدرتمندتر شدن است. کشورهای آسیای شرقی و جنوبی با توسعه خود در حال تغییر جایگاه این قاره در جهان هستند. تجربه چین و هند نشان می‌دهد که بزرگی کشورها نه مانعی برای توسعه، بلکه مزیتی مهم برای رشد اقتصادی محسوب می‌شود. نه فقط هند، بلکه اندونزی، ویتنام و اخیراً بنگلادش پس از کره و سنگاپور و مالزی و تایوان و پیش از اینها ژاپن نشان داده‌اند که اگر قطار یک کشور روی ریل‌های توسعه و شکوفایی اقتصادی قرار گیرد، فراتر از فرهنگ و دین و حتی اندازه و سطح توسعه اقتصادی قبلی، آن کشور می‌تواند با سرعت به سوی توسعه و بهبود وضع عمومی مردم حرکت کند. متأسفانه باید گفت که طی دو دهه گذشته تنها منطقه‌ای که بر تعداد افزایش اضافه شده، خاور میانه و شمال آفریقا است. در مقابل، آسیای شرقی در دو دهه اخیر تعداد فقرای خود را از ۴۰ درصد جمعیت به زیر یک درصد رسانده است و این را باید معجزه دولت‌های توسعه‌گرا نامید.

موازنه بین انتخاب و اجبار

یادداشتی از آرمن منتظری:
تصمیم ایران برای
پاسخ به اقدام اسرائیل
چه ویژگی‌هایی باید داشته باشد؟

پیش‌بینی
سید حسن نصرالله
از زمان پاسخ
به حمله اسرائیل:

ایران عجله نمی‌کند

بررسی تماس هشدارآمیز
جو بایدن با تانیاهو
در گفت‌وگو با
مائش‌الله شمس‌الواعظین
وسید جلال ساداتیان

فشار بر اسرائیل برای آتش بس

شهدای حمله اسرائیل
به کنسولگری ایران
در روز قدس تشییع شدند

وداع با قربانیان ترور

گزارش
دیپلماسی
۲۳-۶-۷